

greus escrúpols pel costat de la fonètica i de la formació de mots (postular un compost de data pre-llatina **pari(e)-mutulus* fóra d'una audàcia ben inversemblant).

En definitiva, el més convincent sembla PALUS+ MUTULUS, sigui que ho prenguem com una espècie de formació adjectiva 'un pal que és un *mutulus*', sigui subordinat en genitiu: PALUS MUTULI 'el pal de permòdol', o més aviat PALI MUTULUS 'permòdol (a manera) de pal'. En tot cas *pal-* > *par-* > *per-* (potser dissimilació combinada amb trivialització de la inicial) no es presta a cap dubte. En suport d'aquesta etimologia no té valor ben decisiu la variant *palmdòdol* que Griera recull a les Borges d'Urgell (BDC xx, 140) i AlcM a Ripoll i Rupit, car pot ser deguda a una natural contaminació moderna de *pal*; és també la que usava EmVilanova, *Del meu tros*, 1879, p. 181, on un que entra a les fosques en una casa, de nit, té por de «estaburnir-me ab aqueixos *palmodos*» (tanmateix pot significar que pronuncia *palmdòdus*). En tot cas és una explicació ben versemblant.

¹ És desorientadora la indicació pir.-or. *muïç*, que dóna AlcM, car fóra natural entendre que és un mot usual en el domini rossellonès, cosa absolutament infundada. Vol dir que el nom de la vila de Molló es pronuncia així en el país, que per cert és a la Vall de Camprodon, i no es pot atribuir verament al rossellonès. — ² Entre molts, Rohlf, *Le Gc.* (132, § 445); Baist, *Festgabe Mussafia*, 557ss.; Ga. de Diego, *RFE* vi, 121, on cal, però, esborrar la lleugera i ignara afirmació que és «variante apofónica de MĒTA»: és elemental que no hi pot haver una apofonia indoeuropea *Ē/Ū*. En algun sentit i amb considerables reserves es podria admetre alguna relació d'alternança *e/u* en un fons no indoeuropeu. — ³ Deixem en laire, per a examen d'especialistes més documentats, la possibilitat versemblant que vingui de MUTULUS un port. *modos d'area* «medões ou montes d'areia» usat per Pantaleão d'Aveiro (mj. S. xvi, *RLus*. xvi, 97), que en fonètica portuguesa fóra resultat normal de **módoos* MUTULOS. ⁴ A Camprodon (1976) em conten d'un muntanyenc que enmig de la boira canigonena anomenava «aquell *mudaló*» un dels pujols que s'entreveien de les Esquerdes de Rojà. — ⁵ A. Kuhn (*ZRPh*. lv, 576-7), desorientat pel fet que de vegades s'hi posa també una babarota o ninotet elemental, per espantar els ocells, i per una variant que sent en el parlar acastellanat de Panticosa, voldria derivar-ho del llatí MUTULUS, però del mateix exemple que adueix es dedueix que ha fet un malentès amb el cast. dial. *motilón* 'noiet'. Rohlf no s'hi enganya. — ⁶ Amb el nostre *MUTILIONEM potser s'ha d'ajuntar la variant *muillon* o *muillon*, documentada en francès antic per a «meule», i que va preocupar Schuchardt (*ZRPh*. xxvi, 316-8n.) i Gamillscheg (*ARom*. vi, 85n.), conduint aquest i d'altres a una mal fundada hipòtesi cèltica, que vaig rebutjar amb bones raons en la nota del DCEC. D'altra banda, en variants més o menys divergents, hi ha Valais i H-Savoie *mél*

«petite meule de foin», Neufchâtel *moul*, H-Vienne *moudele*, dels quals tractaren Tappolet (BGPSR viii, 49), Bertoni (*ARom*. ii, 58-59), i Jud (*Rom*. L, 618); sobre els quals en tot cas s'ha de rebutjar l'ètimon MODUS de Tappolet; i les altres conjectures no han tingut en compte el possible enllaç amb el mot gascó i italià.

Molló 'flor d'olivera', 'llesca amb molla', 'llavor de carabassa', V. *moll* II; 'mena de peix', V. *moll* III *Mollonar*, *mollonat*, +*mollonera*, V. *molló* *Mollor*, *molls*, *mollura*, *mollusc*, *molluscoide*, V. *moll* I *Mollut*, V. *moll* II *Moló*, V. *mola* (MOLDRE) i *maó* *Molondro*, castellanisme, DECH iv, 126 a29.

MOLÓS, pres del ll. *molossus* id.

Molre, V. *moldre*

MOLSA, nom de la planta criptògama, i aplicat des d'antic a coses toves com la molsa (polpa de fruit, de teixit o de carn): denominació comuna amb l'oc. *mol-sa*, l'arag. *mol-sa* i el fr. *mousse*, i que ja apareix en la forma *mussula* en el llatí francic del S. vi; d'origen incert: probablement emparentat amb el germànic comú mos 'molsa'; però com que aquest, com a punt de partida del nom romànic, no satisfà per raons de forma, i pel significat no es justifica que vingui del ll. MŪLSA 'hidromel' i 'cosa amoixada, suavitzada', és versemblant que en gallo-romànic antic es vagi produir una confusió o amalgama entre el mot germànic i el llatí, de la qual resultaria el nostre *mol-sa*; però no es pot descartar que sigui un mot pre-romà només indirectament emparentat amb aquests. □ 1.ª doc.: S. xv, tant en el sentit propi com en els figurats.

És probable, sense seguretat, que sigui el nom de la criptògama el mot *mol-sa*, *mol-sa*, que recullen els diccionaris de rims de JMarc i L. d'Aversó (a. 1372, c. 1390) entre els mots en *o* semisonant o tancada (aquell en rima amb *simsol-sa*, lín. 612, aquest amb *pol-sa* i *espol-sa*, § 435).

Quasi pot valer com a testimoni de l'antiguitat, en cat., el refrany «piedra movediça, no la cubre *mol-sa*» del S. xiv (*RFE* xiii, 372, § 131), car el llenguatge d'aquesta col·lecció correspon a la part NE. d'Aragó, entre Ribagorça i Sobrarbe: ens recorda la dita proverbial «car qui sovent sa rauba trossa / jamais non cuyllerà *mossa*» que Rayn. (iv, 273a) reporta d'una trad. d'un Evangeli apòcrif a l'occità antic. També va usar-lo Berceo, que escrivia en el parlar de la Baixa Rioja en el segon quart del S. XIII amb un vocabulari de marcats matisos aragonesos, narrant la vida de Santa Òria (117d), una reclusa que «en rencón angosto entró emparedada», «non fazié a sus carnes mulla misericordia, / martiriaba las carnes dándolis grant lazerio», «avié mucho velado, Oria era cansada, / acostóse un poco, flaca e muy lazada: / non era la cameña de *mol-sa* ablentada»: o sigui que jeia en un jaç o llitotxa de molsa, però no pas passada pel ventador o erer ni netejada d'impureses, perquè «lecho quiero yo áspero de